

“Toch wel,” antwoordt mijn moeder verdrietig.

We eten in stilte verder tot ik vraag: “En hoe nu verder?”

“Ik heb geen idee,” antwoordt mijn moeder. “Toen papa er nog was, was het allemaal veel makkelijker.”

“Zeg nou alsjeblieft niet dat je die gewelddadige man terug wilt. Ik snap ook niet wat je vroeger in hem zag,” zeg ik. Mijn moeder negeert mijn sterke mening over haar partnerkeuze.

“Nou, waarom niet? Misschien hebben we dan wel genoeg geld voor eten...”

“Nee, mam, hij komt niet meer terug! Is het daarom dat we mijn lievelingseten eten? Om te vieren dat pap terugkomt?!” val ik uit.

“Nee, nee, natuurlijk niet, maar ik had wel gehoopt dat het zou helpen als ik hem zou vertellen over het verlies van mijn baan.” Mijn moeder kijkt verdrietig en ik heb spijt dat ik om niets zo boos werd.

“Ik snap dat je de situatie misschien wat wilde verbloemen met het eten, maar dat valt nu helaas niet te doen. Het is gewoon zo en we komen er vast wel uit.”

“Ja, vast wel.”

“Hoelang ben je je baan al kwijt?” vraag ik dan uit nieuwsgierigheid.

“Al drie weken,” biecht mijn moeder op.

“Al sinds drie weken leven we op ons spaargeld?! Dan gaat het

niet lang meer duren voordat we helemaal geen geld meer hebben, hoor!”

“Weet ik en ik ga wel weer op zoek naar een nieuwe baan. Het komt vast wel goed,” stelt mijn moeder me gerust.

“Ja, vast wel.”

We stoppen allebei een nieuwe hap macaroni in onze mond. Het blijft even stil.

“Waarom hoefde ik gisteren niet naar school?” vraag ik.

“Ik wist dus eigenlijk al drie weken dat ik ontslagen was, maar gisterochtend vroeg werd het officieel en ik kon wel wat emotionele steun gebruiken,” legt mijn moeder uit.

“Begrijpelijk,” zeg ik en ik stop nog een hap macaroni in mijn mond.

“Heb je niet te veel gemist?”

“Dat zal ik na het eten wel even aan Micky vragen, maar ik denk het niet hoor. Onze docenten zijn niet zo goed in uitleggen en doordat onze klas zo druk is, komen ze daar negen van de tien keer ook niet eens aan toe,” zeg ik grinnikend en tegelijkertijd een beetje geïrriteerd. Ik houd wel van leren, maar niet met zo’n drukke klas die dat onmogelijk maakt. Mijn moeder knikt en we eten verder.

Even later zijn we klaar met eten en help ik mijn moeder de tafel af te ruimen. Daarna sprint ik naar mijn kamer; ik moet even

bijkomen van het bericht dat mijn moeder dus blijkbaar al drie weken geen baan meer heeft. Ik ren de keuken uit en rechtsaf naar de trap. Die neem ik in vijf passen en ik storm mijn kamer in. Ik kijk of mijn telefoon al opgeladen is. Dan haal ik hem van de stroom. Ik ga op mijn bed zitten en app Micky dat ik er weer ben.